

Barackmosolygós nyár totyog
elénk, nézd, a buksi táj ragyog,
s öledbe hulló verssorok
köszöntik most a tűzszíni napot.
Ezüst folyam a tenger-ég,
s egy felhő benne, mint a hal,
hogy játszik, úszik tefeléd:
fogjuk meg együtt hát hamar!

Ne bántsuk mégse, messzi van,
s ábránd. A szépség ennél több nekünk.
Énbennem bízik csöpp fiam,
és kérdezi, hogy érte mit teszünk.
Hazudni neki sem szabad,
ha megnő, számonkérheti.
Léptünk e bátor harc alatt
az ő útját is mérje ki!

LÓDI FERENC

A PERCEK SUHANNAK

A percek suhannak s vissza-visszafütytyögetnek
felém, hogy: „no gyere, no mi lesz?”
Fiatál, sűrű hajamra pornyi esőszemek esnek,
kis zizegés; másként semmi de semmi nesz.

Azt hiszed: nagynénikéktől kapott kölcsön a fiatalság,
vissza-soha-nem-adáskor lesz a számadás csak?
Ráérsz? Majd csak lesz valahogy? Ez az isten-ösi „igazság”,
ettől a düh is dadog, ez gyalázat!

— Elvtársak, drága barátok, hisz a percek jönnek özönnel,
s mind serleg, mit minekünk kell tölteni gyöngyös örömmel.

— Tudod ezt? Hát akkor mit akarsz még, mondd, na mi baj?
Mit ténferegsz itt a sokrojtú eső széltépte rongyaiban?

Tettél már valamicskét... — De mindent, mit lehetett?
Jól ismered-e néped? Ölelő, tárt karok
őrző melegét, erejét? Nem! Ezernyi vágy, szeretet
lök, taszít s mégis: nem! — S ők hogy ismernék dalod?

S még mindig itt vacogsz? Ejnye, friss, fiatal az arcod,
legyen lépted is az! Úgy lendüljön a lábad,
mintha minden centivel, mi lekonyul utánad,
élet-halál fölött lehetne szavaznod!

EÖRSI ISTVÁN